

Arrest

nr. 194 855 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.-A. MINDANA
Louisalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster op 26 maart 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat G. MINDANA verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, komt op 23 augustus 2012 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 3 juli 2013 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 122 300 van 10 april 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 23 april 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 maart 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X

1.4. Op 22 oktober 2015 biedt de verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Mechelen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met P.G., die de Belgische nationaliteit heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen weigert op 22 december 2015 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat de verzoekster een wettelijke samenwoning tracht te registreren die niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

1.5. Op 7 maart 2016 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 26 maart 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

“(…)

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

“(…)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

“(…)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: geen visum.

“(…)

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

“(…)

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: bijlage 13 betekend op 10.07.2013 en op 18.04.2014 werd de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd tot 28.04.2014 ten laatste.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens

vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op onder meer artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.1.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekster in een enig middel onder meer de schending aanvoert van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM “*geenszins kunnen worden aangenomen*”, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

3.1.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2.1. In een tweede exceptie in haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij nog op dat de bestreden beslissing een herhaald bevel betreft omdat aan de verzoekster reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

3.2.2. Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit de verzoekster evenwel niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het betreft aldus een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan het eerdere bevel van 10 juli 2013, waarbij de verzoekster in eerste instantie een termijn van dertig dagen werd toegekend voor vrijwillig vertrek, dewelke op 18 april 2014 nog met tien dagen werd verlengd.

Het thans bestreden bevel heeft dus eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politimaatregel zonder eigen rechtsgevolgen. De vernietiging van het bestreden bevel strekt de verzoekster aldus wel degelijk tot voordeel.

Voorts kan worden opgemerkt dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven de verzoekster niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat haar situatie kan zijn geëvolueerd ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig de exceptie van “*herhaald bevel*” opwerpen.

3.2.3. De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“POSITION DE LA PARTIE ADVERSE :

*La partie adverse soutient
(...)*

CONTESTATION:

Attendu que l'article 62 de la loi sur le séjour énonce : « Les décisions administratives sont motivées. »

Qu'il en résulte que, certes la partie défenderesse dispose d'un large pouvoir d'appréciation à l'égard des demandes qui lui sont soumises ;

Toutefois, lorsqu'elle examine chaque cas d'espèce, l'autorité compétente n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement ;

Qu'il revient notamment au Conseil du contentieux de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent ;

En effet, l'obligation de motivation formelle implique que l'autorité administrative doit, dans sa décision, fournir à l'intéressé une connaissance claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui l'ont déterminée, de nature à lui permettre de comprendre les raisons qui la justifient et d'apprécier l'opportunité de les contester utilement (voir notamment : C.E., arrêt 70.132 du 9 décembre 1997 ; C.E., arrêt 87.974 du 15 juin 2000) ;

Que dans le cadre du contrôle de légalité qu'il est amené à effectuer, certes le Conseil de céans n'est pas compétent pour substituer sa propre appréciation des faits à celle de l'autorité compétente ;

Qu'il appartient au Conseil de céans de vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable de l'ensemble des faits qui lui sont soumis ;

Que la motivation de l'acte attaqué doit répondre fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels soulevés par la partie requérante ;

Qu'il lui incombe de vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

QU'EN L'ESPECE :

PREMIERE BRANCHE :

Attendu que l'article 74/13 de la loi dispose :

« (...) »

Que l'article 7 alinéa 1er de la loi stipule :

« (...) »

Que l'article 7 de la Charte D.F.U.E. dispose :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale... »

Que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme stipule :

« (...) »

Qu'en l'espèce :

1.- Que l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur lequel se fonde l'acte attaqué a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 qui assure la transposition partielle de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;

Qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Projet de loi Modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Résumé, Doc. parl., Ch. repr., sess. ord. 2011-2012, n°1825/001, p.17) ;

Qu'il est de jurisprudence constante que la lecture combinée des articles 7, alinéa 1er, et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 que si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se

trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

Que le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par la CEDH (CCE, n° 146 800 du 29.05.2015) ;

Qu'en l'espèce, il y a lieu de constater que la décision querellée est datée du 07.03.2016, et a été notifiée concomitamment à la requérante le 26.03.2016, soit en même temps que la décision de rejet de sa demande d'autorisation de séjour ;

Or force est de constater qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie adverse ait pris en considération l'ensemble des éléments spécifiques à la situation du requérant, dont elle ne pouvait manifestement ignorer, à savoir : un long séjour ininterrompu sur le territoire du Royaume de plus de trois ans, ainsi qu'une cohabitation de fait avec un ressortissant belge, Monsieur P. G. (...) ;

Que partant, la décision attaquée n'est pas suffisamment motivée ;

2.- Qu'il est de jurisprudence établie :

« Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris [cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21].

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires doit être présumé [cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60].

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Qu'en l'espèce, la requérante réside de manière ininterrompue sur le territoire du Royaume depuis plus de quatre ans ;

Elle a établi une cohabitation de fait avec Monsieur P. G. (...), ressortissant belge ;

Qu'il y a dès lors, incontestablement l'existence d'une vie familiale au sens des articles 7 CDFUE et 8 CEDH, entre la requérante et son compagnon, Monsieur P. G. (...);

Que l'ensemble de ces éléments démontre clairement que l'acte attaqué, aurait pour conséquence l'éclatement du lien matrimonial, de la cellule familiale, existant entre la requérante et son compagnon, Monsieur P. G. (...);

Or, il ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse ait envisagé les conséquences familiales de l'éclatement de cette cellule familiale ;

Qu'il n'apparaît nullement que la décision dont recours ait réellement évalué à ce jour, en prenant en compte ces éléments, en mettant en balance avec la gravité de l'atteinte leur vie privée et familiale qui découlerait de la décision d'ordre de quitter le territoire prise à l'égard de la requérante ;

Force est de constater qu'avant de prendre une telle décision, la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de l'ensemble des éléments relatifs à la situation de la requérante, en tenant compte de toutes les circonstances dans son, dont elle ne pouvait en ignorer l'existence ;

Qu'il en résulte que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que partant, il en résulte dès lors la décision attaquée n'est pas suffisant motivée ;

DEUXIEME BRANCHE :

Il est de principe général du droit que l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause ;

*L'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, stipule :
(...)*

Dans son arrêt du 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a décidé que (CJUE, C-166/13, Mukarubega,pt 44) a jugé que l'article 41 de la Charte, s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union ;

Toutefois, dans son arrêt du 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a décidé que (CJUE, C-249/13, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) :

- Le droit à être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union.*
- Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.*
- La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents.*
- Le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours.*

Qu'en l'espèce, la décision attaquée, incontestablement affecte défavorablement la requérante, en ce qu'elle lui enjoint de quitter le territoire du Royaume, nonobstant sa situation spécifique qu'elle a tenu à porter à la connaissance de la partie adverse ;

En effet, la requérante a fait valoir une situation matrimoniale en raison de sa cohabitation de fait avec un ressortissant belge, Monsieur P. G. (...), dans l'attente d'une cohabitation légale ;

Or force de constater que l'acte attaqué ne tient nullement cette cohabitation de fait ;

Que la partie adverse aurait dû prendre en compte la situation actuelle de la requérante ;

Qu'une telle démarche relève du principe de bonne administration, du devoir de minutie et de prudence qui s'imposent à la partie adverse ;

Ainsi donc, aucun élément dans la motivation de l'acte attaqué ne permet à la requérante de saisir les raisons pour lesquelles la partie adverse lui enjoint automatiquement de quitter le territoire du Royaume;

Que partant, force est de constater que la partie adverse a manifestement failli à cette obligation ;

TROISIEME BRANCHE :

*Attendu que l'article 47 de la Charte D.F.U.E. stipule :
(...)*

*Que l'article 13 de la Convention E.D.H stipule :
« (...) »*

Qu'en l'espèce :

1.- Le 23 avril 2015, la requérante a introduit une demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 bis de la loi, auprès de Monsieur le Bourgmestre de Malines ;

Par décision du 07.03.2016, l'Office des étrangers a rejeté cette demande ;

La requérante a aussitôt introduit un recours en suspension et en annulation, contre la décision de l'Office des étrangers ;

Cette procédure est pendante auprès du Conseil de céans ;

2.- Aux termes de l'article 39/56 de la loi du 15 décembre 1980, les recours portés devant le Conseil du contentieux doivent justifier d'une lésion ou d'un intérêt ;

Cette disposition a été introduite par la loi du 15 septembre 2006 réformant le Conseil d'Etat et créant un Conseil du Contentieux des Etrangers, par analogie avec l'article 19, alinéa 1er, des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat ;

Il peut dès lors être utilement fait référence à la jurisprudence de la Haute Juridiction pour l'interprétation des concepts auxquels cette disposition renvoie (cf. Projet de loi réformant le Conseil d'Etat et créant un Conseil du Contentieux des Etrangers, Exposé des motifs, Doc. pari., Ch., sess. ord. 2005-2006, n°2479/01, p.118), tout autant qu'à la doctrine de droit administratif y relative ;

Celle-ci enseigne en effet que « l'intérêt tient dans l'avantage que procure, à la suite de l'annulation postulée, la disparition du grief causé par l'acte entrepris » (P.LEWALLE, Contentieux administratif, Bruxelles, Ed. Larcier, 2002, p. 653, n° 376) ;

Dès lors, pour fonder la recevabilité d'une demande, l'intérêt que doit avoir la partie requérante à son recours doit exister au moment de son introduction et subsister jusqu'au prononcé de l'arrêt (C.E., arrêt n° 153.991 du 20 janvier 2006), cette exigence, découlant du principe selon lequel un arrêt d'annulation doit avoir un effet utile (C.E., arrêt n° 157.294 du 3 avril 2006) ;

Que les parties peuvent certes se faire représenter devant le Conseil du contentieux ;

Or la comparution en personne, constitue une des garanties au droit à un recours effectif que consacre l'article 13 de la C.E.D.H. ;

Que l'annulation d'un acte administratif par le Conseil de céans fait disparaître cet acte de l'ordre juridique avec effet rétroactif et que cette annulation vaut « erga omnes » ;

Que la requérante dispose actuellement d'une procédure en suspension et en annulation pendante à ce jour auprès du Conseil du contentieux ;

Que la présence de la requérante sur le territoire du royaume se justifie donc entièrement, dans l'intérêt de la poursuite de la procédure pendant au Conseil du contentieux ;

Par conséquent, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle

QUATRIEME BRANCHE :

Aux termes de l'article 74/14 § 1er de la loi sur le séjour, la décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire ;

L'acte attaqué, impose au requérant de quitter le territoire, sans aucun délai ;

Certes, l'article 74/14 § 3 de la loi sur le séjour stipule :

« (...) »

Toutefois :

Il y a de relever que la requérante a introduit une demande d'autorisation de séjour, sur pied de l'article 9bis de la loi, le 23.04.2015 ;

Au moment de la délivrance de l'ordre de quitter du 29.07.2015, l'Office des étrangers n'avait pas encore statué sur la demande de régularisation ;

La décision de l'ordre de quitter le territoire est intervenue simultanément à la décision de refus de séjour, soit le 07.03.2016 ;

Que la requérante a aussitôt introduit un recours en suspension et en annulation contre la décision de refus de demande de séjour, auprès du Conseil de céans ;

Dans l'attente d'une décision au fond du Conseil de céans, on ne comprend pas dès lors pourquoi la requérante doit obtempérer à une décision d'ordre de quitter le territoire, alors que qu'une décision favorable du Conseil de céans portant sur le recours contre le refus de séjour, changerait fondamentalement la donne ;

Que partant, il s'agit manifestement d'une motivation laconique et stéréotypée, sans examen préalable et spécifique de la situation de la requérante ;

Ce qui ne permet nullement à la requérante de saisir les raisons pour lesquelles il lui est enjoint de quitter le territoire, et ce sans aucun délai ;"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU ;*
- de artikelen 8 en 13 EVRM ;*
- het motiveringsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het hoorrecht.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van haar enig middel acht de verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden, doordat de vaststelling van illegaal verblijf op zich niet zou volstaan opdat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zou kunnen afgeleverd worden. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift

van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder de daartoe overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Voormeld leidend motief van de bestreden beslissing wordt door de verzoekende partij nergens betwist in haar inleidend verzoekschrift.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende stipuleert: (...);

Uit de duidelijke bewoordingen van voormelde bepaling blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij zonder de daartoe vereiste documenten in het Rijk verblijft.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd nopens haar specifieke situatie, benadrukt verweerder dat uit de stukken van het administratief dossier

ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die de verzoekende partij haar situatie daadwerkelijk kenmerken.

Dienaangaande kan zowel verwezen worden naar de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, als naar de synthesesnota dd. 07.03.2016, waarin door de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt ingegaan op de elementen zoals vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verduidelijkt dat de synthesesnota uitdrukkelijk melding maakt van volgende elementen:

"Lors du traitement de la demande, les éléments suivants doivent être recherchés (en application de l'article 74/13) :

1) l' intérêt supérieur de l'enfant

→ pas d'enfant → pas d'application

2) via familiale

→ relation de couple durable (Monsieur G. P. (...)) + cohabitation de fait → parquet /Avis négatif le 09.12.2015 concernant cohabitation légale + pas de rupture des relations familiales en cas de retour PO : intéressée peut demander un séjour légal pour la Belgique au départ du pays d'origine + intéressée peut effectuer de brefs séjours en Belgique durant cette période (examen de la demande de séjour légal) + pas d'élément au dossier démontrant qu'un compagnon intéressée ne pourrait l'accompagner lors d'un retour au PO → pas d'application

3) état de santé

→ aucun élément médical au dossier → pas d'application »

Vrije vertaling :

"Bij de behandeling van de aanvraag, dienen de volgende elementen onderzocht te worden (in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) :

1) het hoger belang van het kind

→ geen kind → niet van toepassing

2) gezinsleven

→ duurzame relatie (dhr. G. P. (...)) + feitelijke samenwoning → negatief advies van het Parket op 09.12.2015 betreffende de wettelijke samenwoning + geen verbreking van de familiale relaties bij terugkeer naar het herkomstland: de betrokkene kan een aanvraag voor een verblijfsmachtiging indienen vanuit het land van herkomst + de betrokkene kan gedurende korte periodes naar België komen tijdens de behandeling van haar verblijfsaanvraag + er is geen element in het dossier waaruit blijkt dat de partner van betrokkene haar niet zou kunnen vergezellen in het land van herkomst → niet van toepassing

3) gezondheidstoestand

→ geen medische elementen in het dossier → niet van toepassing"

Uit voormelde overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op gedegen wijze de toetsing overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. Verweerder benadrukt in dit kader dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet gehouden is om in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren nopens de elementen, zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

"Uit een synthesesnota van 8 augustus 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat de gemachtigde een individueel onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. Daaruit blijkt dat hij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. De gemachtigde beoordeelt ten aanzien van het hoger belang van het kind: "beide kinderen zijn nog niet schoolplichtig, in hun belang om als gezin samen te blijven met de ouders". Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de kinderen, geboren respectievelijk in 2011 en 2013, nog zeer jong zijn en niet schoolplichtig. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw dat de schoolplicht louter afhankelijk is van een Belgische reglementaire bepaling, en dat de gemachtigde voorbij gaat aan de integratie en het privéleven van de kinderen. Hier moet worden opgemerkt dat de gemachtigde tevens stelt dat het in belang is van de kinderen om als gezin samen te blijven met de ouders. Gezien de zeer jonge leeftijd van de kinderen, respectievelijk 3 en 1 jaar, waardoor zij geheel afhankelijk zijn van de zorg van hun ouders, komt deze beoordeling de Raad dan ook geheel redelijk voor. Daargelaten de vraag of een privéleven in hoofde van zulke zeer jonge kinderen aannemelijk wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat gezien hun zeer jonge leeftijd, de kinderen over voldoende

vermogen beschikken om zich, onder zorg van hun ouders, aan te passen aan een andere omgeving. Het gegeven dat het oudste kind reeds een paar maanden naar de kleuterschool gaat, doet hieraan geen afbreuk. (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60)" (R.v.V. nr. 135 116 van 16 december 2014)

En ook:

"Zoals de verzoekende partijen terecht aangeven bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het hoger belang van het kind.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit een synthesesnota opgesteld door de verwerende partij blijkt dat de verwerende partij "rekening heeft gehouden met" het hoger belang van het kind. Zo staat in dit document "Bij de behandeling van de aanvraag werden volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1) hoger belang van het kind: -> betrokkenen rekken hun verblijf op het Belgisch grondgebied door opeenvolgende verschillende procedures op te starten. Het is niet in het belang van het kind dat de ouders zich blijven nestelen in illegaal verblijf;"

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 144.075 dd. 24.04.2015)

De voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

Terwijl de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM al evenmin aannemelijk wordt gemaakt door de verzoekende partij.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 22.12.2015 weigerde om de verklaring wettelijke samenwoning van de verzoekende partij te registreren om reden van schijnrelatie. Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich in de gegeven omstandigheden niet zonder meer kan beperken tot een verwijzing naar haar voorgehouden relatie, ten einde de schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van art. 8 EVRM kan geenszins worden aangenomen.

Verweerder benadrukt echter dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de synthesesnota dd. 07.03.2016 op geheel zorgvuldige wijze tevens is nagegaan of er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, indien de voorgehouden relatie van de verzoekende partij geen schijnrelatie zou betreffen.

De verweerder laat dienaangaande, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor

de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar haar feitelijke samenwoning met een Belgische man, doch zij blijft in gebreke aan te tonen dat zij zich -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- niet zou kunnen laten vergezellen door haar voorgehouden partner.

Minstens dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij via moderne communicatiekanalen nauw contact kan blijven onderhouden met de voorgehouden partner, dit gedurende de periode van tijdelijke scheiding.

Zie dienaangaande:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij toont allerm minst aan dat het gezinsleven uitsluitend in België kan uitgebouwd of beleefd worden.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één

van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar beweerde partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve herhaalt verweerder nogmaals dat voormelde overwegingen met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM reeds bij het nemen van de bestreden beslissing werden gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, zoals blijkt uit de synthesesnota in het dossier.

In een tweede onderdeel van haar enig middel meent de verzoekende partij dat zij diende gehoord te worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorafgaand aan de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU benadruk verweerder vooreerst dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder er vervolgens op dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij

gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

"Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord." (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij uitsluitend verwijst naar haar samenwoning met een Belgische man, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat hieromtrent door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk uitdrukkelijk rekening is gehouden.

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen welke elementen zij naar aanleiding van een verhoor nog had kunnen bijbrengen, dewelke van enigerlei invloed op de bestreden beslissing zouden kunnen geweest zijn.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve grondslag.

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tekort is gekomen aan de formele motiveringsplicht, doordat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend terwijl een beroep tot nietigverklaring kon ingediend worden tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis dd. 07.03.2016.

Verweerder benadrukt echter dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het loutere feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van de Vreemdelingenwet in het kader van een beroep tot nietigverklaring zou kunnen worden vernietigd, waardoor de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw hangende zou zijn, heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dienvolgens valt niet in te zien waarom verweerder de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou moeten betrekken bij de motivering van de thans bestreden beslissing (RvV nr. 41 985 van 20 april 2010).

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

In een vierde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan. De verzoekende partij meent dat ten onrechte is geoordeeld dat zij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij reeds op 10.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) kreeg, waaraan zij evenwel geen gevolg gegeven heeft.

Terwijl de termijn om gevolg te geven aan voormeld bevel op 18.04.2014 verlengd werd met tien dagen, toe en met 28.04.2014.

De verzoekende partij heeft onmiskenbaar nagelaten gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, hetgeen zij in het inleidend verzoekschrift overigens uitdrukkelijk erkend.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten dat aan de verzoekende partij geen nieuwe termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten kon worden toegekend.

Het loutere feit dat door de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, doet aan het voorgaand geen afbreuk.

Verweerder herhaalt in dit kader dat het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen immers geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dienvolgens valt niet in te zien waarom verweerder de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou moeten betrekken bij de motivering van de thans bestreden beslissing (RvV nr. 41 985 van 20 april 2010).

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, terwijl uit de stukken van het administratief dossier (inzonderheid de synthesesnota) tevens blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen die de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een visum en dat de termijn hiervoor verminderd wordt naar nul dagen omdat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 10 juli 2013 en waarvan de termijn op 18 april 2014 werd verlengd tot 28 april 2014.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekster in een eerste onderdeel van het enig middel stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat haar ononderbroken verblijf op het grondgebied gedurende meer dan drie jaar en de feitelijke samenwoning met de Belgische onderdaan P.G. in rekening werd genomen, wordt er op gewezen dat ten aanzien van haar op dezelfde dag dat de bestreden beslissing werd genomen een beslissing werd genomen waarbij haar op 23 april 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de door haar bij haar aanvraag ingeroepen elementen dat zij feitelijk samenwoont met de Belg P.G. en dat zij sinds augustus 2012 ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft. Deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, werd aan de verzoekster samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Er wordt dan ook niet ingezien waarom deze motieven in de bestreden beslissing nogmaals herhaald dienden te worden, laat staan in welk opzicht de verzoekster, die van deze motieven dus op de hoogte is, een belang heeft bij haar grief. Bovendien wordt er op gewezen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts bepaald is dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, *c.q.* de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. In zoverre de verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel zou voorhouden dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan zij dan ook niet worden gevolgd. Evenmin kan in artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke verplichting tot motiveren worden gelezen.

In een vierde onderdeel van het enig middel werpt de verzoekster op dat de motivering waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend stereotiep en laconiek is en haar geenszins toelaat te begrijpen waarom haar een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt afgegeven. In de bestreden beslissing wordt nochtans *in concreto* toegelicht waarom haar geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten, met name omdat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 10 juli 2013 en waarvan de termijn op 18 april 2014 werd verlengd tot 28 april 2014. Uit dit motief, dat specifiek op de situatie van de verzoekster is toegespitst, blijkt duidelijk waarom *in casu* toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing stereotiep en laconiek gemotiveerd is. Bovendien – en ten overvloede – kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

4.3.4. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 7 en 47 van het Handvest.

4.3.4.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals *supra*, onder punt 4.3.2., reeds aangegeven, omvat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de synthesesnota nr. 7561398 van 7 maart 2016, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van de verzoekster en haar gezondheidstoestand heeft overwogen dat de verzoekster geen kinderen heeft, zodat het hoger belang van het kind niet van toepassing is, dat het parket op 9 december 2015 een negatief advies heeft gegeven met betrekking tot de aanvraag van de verzoekster tot verklaring van wettelijke samenwoning met G.P. met wie zij feitelijk samenwoont en dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen breuk inhoudt van de familiale relaties nu zij van daaruit een legaal verblijf kan aanvragen, zij voor korte periodes naar België kan komen terwijl het onderzoek naar haar verblijfsaanvraag loopt en er in het dossier geen elementen zijn waaruit blijkt dat haar partner haar niet kan vergezellen tijdens een terugkeer naar haar land van herkomst, en dat het dossier geen medische elementen bevat, zodat ook de gezondheidstoestand niet van toepassing is. Voorts wordt in deze synthesesnota nog verwezen naar de argumentatie in de beslissing van 7 maart 2016 waarbij de door de verzoekster op 23 april 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gegeven dat de verzoekster sinds 2012 onafgebroken in België verblijft en feitelijk samenwoont met een Belg wel degelijk in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Noch met betrekking tot het hoger belang van het kind, noch met betrekking tot haar gezins- en familieleven, noch met betrekking tot haar gezondheidstoestand, haalt de verzoekster concrete gegevens aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term

is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen laat de verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel gelden dat zij meer dan vier jaar onafgebroken op het grondgebied verblijft en dat zij samenwoont met een Belgische onderdaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen op 22 december 2015, na negatief advies van het openbaar ministerie, de melding van verklaring wettelijke samenwoning geweigerd heeft omdat *“(u)it het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de aanstaande wettelijk samenwonenden kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende”*.

De verzoekster, die thans geen elementen bijbrengt die erop wijzen dat deze beoordeling niet meer zou gelden, maakt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar Belgische partner niet aannemelijk.

Door er louter op te wijzen dat zij reeds meer dan vier jaar op het grondgebied verblijft, toont zij evenmin het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België aan.

Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.4.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

4.3.4.4. Artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Te dezen werpt de verzoekster in het derde onderdeel van het enig middel op dat zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing van 7 maart 2016 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat deze procedure nog steeds hangende is. Zij erkent dat partijen zich voor de Raad kunnen laten vertegenwoordigen maar zij meent dat de persoonlijke verschijning één van de garanties is van het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM, en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van belang is voor het vervolg van de procedure.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel echter niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. De verzoekster werpt weliswaar de schending op van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM.

Bovendien toont de verzoekster, door in wezen aan te geven van oordeel te zijn dat zij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel kan beschikken, niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwenning van macht. Haar vordering tegen de beslissing van 7 maart 2016 waarbij haar op 23 april 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd bij de Raad immers pas ingediend na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen rekening kon houden. De kritiek van de verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. De kritiek van de verzoekster komt in wezen neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest wordt niet aangetoond.

4.3.4.5. Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In een vierde onderdeel van het enig middel werpt de verzoekster op dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 23 april 2015, dewelke onontvankelijk werd verklaard op de dag dat ook de thans bestreden beslissing werd genomen. De verzoekster laat gelden dat zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing en voert aan dat zij niet begrijpt waarom zij een bevel om het grondgebied te verlaten dient te gehoorzamen terwijl een arrest van de Raad in haar voordeel de zaken fundamenteel zou veranderen.

Vooreerst wordt er op gewezen dat de door de verzoekster ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van beslissing van 7 maart 2016 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, pas werd ingesteld nadat de thans bestreden beslissing werd genomen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien rechtvaardigt het loutere feit dat de verzoekster op 23 april 2015 een machtigingsaanvraag heeft ingediend, niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het haar op 10 juli 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de termijn op 18 april 2014 nog werd verlengd tot 28 april 2014 ten laatste.

Met haar betoog maakt de verzoekster dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster nog laat gelden dat op het moment van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2015 de verwerende partij nog geen beslissing had genomen in verband met haar aanvraag om machtiging tot verblijf, wordt erop gewezen dat uit grondig nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat aan de verzoekster op 29 juli 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Haar betoog mist wat dit betreft feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.4.6. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een visum. Deze vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist. Bovendien blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.3.4.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 7 en 47 van het Handvest, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

4.3.5. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu heeft de verzoekster op 23 april 2015 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 7 maart 2016 onontvankelijk verklaard omdat *“l'intéressée ne nous avance aucun argument probant justifiant la difficulté ou l'impossibilité d'introduire sa demande auprès de notre représentation diplomatique dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger”* (vrije vertaling: de verzoekster brengt geen enkel element bij waaruit blijkt dat het moeilijk of onmogelijk is om haar aanvraag in te dienen via de diplomatieke post in haar land van herkomst of het land waar zij in het buitenland verblijft). Hieruit blijkt dat de verzoekster de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (*cf.* RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2016. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Voorts leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Te dezen wijst de verzoekster er in het tweede onderdeel van het enig middel op dat zij feitelijk samenwoont met een Belgische onderdaan en dat met deze samenwoning rekening diende te worden gehouden. Uit de motieven van de beslissing van 7 maart 2016 waarbij de door de verzoekster op 23 april 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zich in het administratief dossier bevindt en op dezelfde dag als de bestreden beslissing werd genomen en aan de verzoekster ter kennis werd gebracht, blijkt evenwel dat rekening werd gehouden met de feitelijk samenwoning van de verzoekster en haar Belgische partner. De verzoekster maakt niet duidelijk welke concrete elementen zij had kunnen bijbrengen waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nog niet op de hoogte was en die zouden kunnen leiden tot het niet nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

4.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN